

Cetatea Cavalerilor

Fondator Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

1

Timpul lui Tobit

Povestea dreptului Tobit

Când nu sunt prooroci, atunci trimite
Al nostru Tată, oameni drepiți pe lume,
Fiindcă păcatul curge, face spume
Și ne împinge-n marea de ispite.

În rândul cetelor de-asirieni robite
Un tânăr, Tobit, cu-al lui Neftalim nume,
Nu se-nchina la idolești huidume,
Ci tot lui Iahve-n temple sărăcite.

În vremea-aceea, un rege, Sanherib,
Ucis-a mulți iudei și-a dat poruncă
Să nu-drăznească cineva din trib

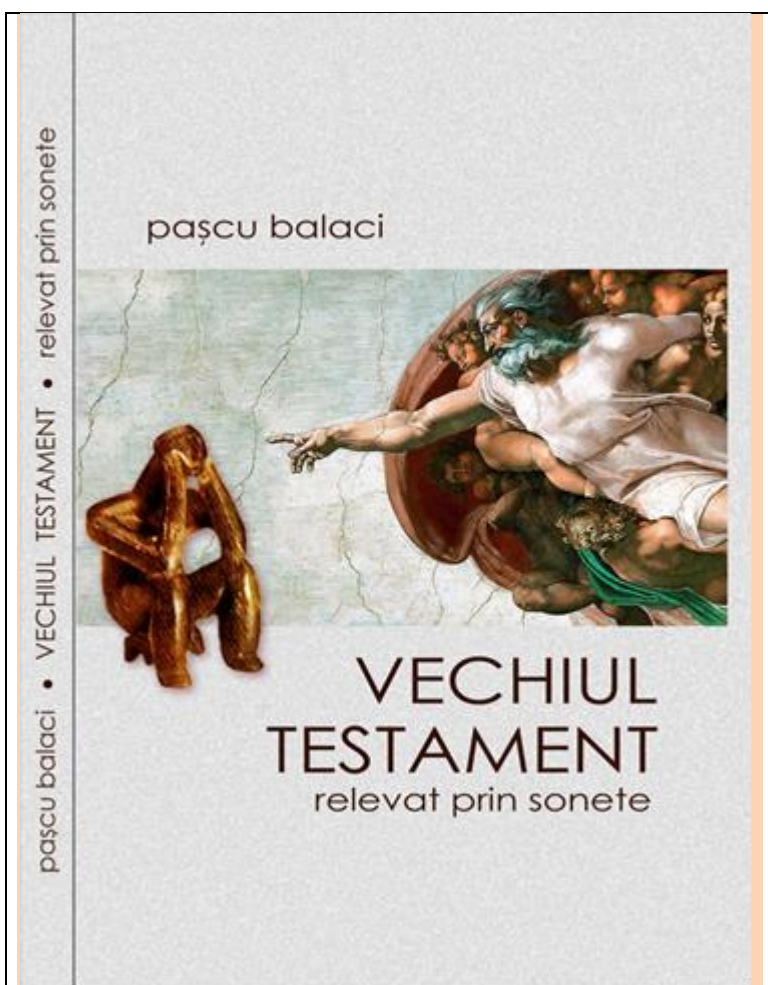
Să îi îngroape-n grote pe sub stâncă.
Ucazu-asirian scurtat de-un scrib
Lăsă alesul neam în jale-adâncă.

Orbirea lui Tobit de către o vrabie
Cuprins de milă, Tobit a-nceput
Să strângă morții, să-i ascundă-acasă,

Prin curte,pivniță,sub umbra deasă,
Iar noaptea, pe ascuns, săpa în lut,

Să-i pună-n pace-n rece așternut,
Pe tineri ori bătrâni din stirpe aleasă,
Pe fete neîmbrăcate în mireasă,
Le-a dat o rugăciune ca un scut.

Și într-o noapte dup-o-ngropăciune,
Fiind necurat dormi l-al casei zid

Și-o vrabie cu fundul de tăciune

Lăsat-a găinațul ei stupid
Care făcu îndată albiciune
În ochii aceluia mare apatrid.

Apariția unui înger ce-l va conduce pe Tobie spre Media

*-Acum că sunt un orb neputincios,
Tu te vei duce-n Media deîndată,
I-a spus fiului Tobie, sărmanul tată,
Să-mi scoți zece talanți de-argint, ce cu folos*

*I-am dat lui Gamael, acolo-n jos,
Pe fluviul zis Tigru, apă lată,
Ce n-am s-o mai văd eu niciodată,
A suspinat Tobit, cel cuvios.*

Pe când feciorul, un ortac de drum
Tot căuta să-l sprijine-n misie,
Deodată apăru ca focu-n fum,

Un tânăr preafrumos de abație:
*- Eu drumul îl cunosc și nu de-acum,
Am mai făcut pe-acol' călătorie !*

Despre prinderea miraculoasă a unui pește în fluviul Tigru de către Tobie, ajutat de îngerul care-l însoțea

Cu binecuvântare de la Tobit dreptul,
Fiul lui, Tobie, a-nhămat asinii,
Fără să știe, nici el, nici vecinii,
Că Domnu-i dete chiar pe înțeleptul

Rafael, înger, ca să-i cruțe pieptul,
Fiindcă la fluviu,-un pește cât delfinii
Sări ca să-l înghită cu toți spinii:
El se feri și îi atinse septul,

Aterizând pe mal, din lăcomie.
Iar îngerul i-a zis celui salvat:
- Să-l spinteci de îndat' cu bărbăție,

*Ia-i inima și fierea, al lui ficat,
Dar nu pentru-a-l găti la farfurie,
Ci pentru-un scop mai 'nalt ce ni s-a dat!*

Intoarcerea lui Tobie acasă cu soția sa Sara și vindecarea părintelui său Tobit cu fierea peștelui prins în fluviu

Prin fumul ce-a ieșit dintr-o cățuie,
În care-ardea, cu inima, ficatul,

Au alungat în iad pe necuratul
Ce stăpâna a Sarei feciorie,

Frumoasa fată, ce-i va fi soție.
Apoi, ei au făcut descălecatul,
La Gabael, cu argint, împrumutatul
Și-au pus pe-asini o-ntreagă vistierie.

Ajunși acasă, la un scurt îndemn,
Al îngerului, fiul luă fierea
Acelui pește și dup-al lui semn,

Unse-ai lui Tobit ochi și-ndat' vederea
I-a revenit pe loc acelui om drept, demn
În care Domnul și-a găsit plăcerea.

Despre rugăciunile de mulțumire ale lui Tobit vindecatul și despre dezvăluirea identității îngerului

- *Fiule, plătește-nsoțitorul
Ce te-a adus acasă cu talanții,
Cu leacul cel ceresc, dar și cu sfanții;
Sunt cel mai fericit din tot poporul,*

*C-ați ridicat atât de greu zăvorul
Luminii ochilor mei orbi. Perdanții,
Nu suntem noi, ci numai sicofanții,
Ce-au clevetit pe-aici Mântuitorul.*

- *Sunt înger Rafael, trimis la voi
Să -ți vindec nora Sara și pe tine,
Ca să-ntăresc în Israel eroi,*

*Ce vor întoarce Neamul iar la bine!
Toți au căzut cu fruntea în noroi,
Și pieptul zguduit de mari suspine.*

Timpul proorocilor Ioel, Avdie, Miheea și Isaia

Proorocia lui Ioel

- *Voi, fiii lui Israel, ascultați,
Ce-mi zice mie Domnul cu-a Lui gură,
Opriți pe loc săpat ori arătură
Și toți urechea voastră destupați:*

- *«Vărsa-voi Duhu-Mi în nevinovați
Peste tot trupul lor, ca pe o bură,
Cum crește iarba în semănătură,
Iar fii și fiice și cuminți bărbați,*

*Vor profeți pe timpuri de robie
Și în imperii mari, dar efemere,
Regatul tău, Israel, e-n vecie,*

*Dar când vă pedepsesc, este a Mea vrere,
Ca să vă curățați de-idolatrie,
Cum focu-alege auru-n tăcere ».*

Proorocia lui Avdie

- Voi, ascultați, ai lui Israel fii,
Ce a grăit al nostru Domn prin mine,
Ca să vă strâng pe toți din țări străine,
Cum cloșca-adună puii ei gălbii,

*Să nu vă închinați altei domnii;
Iudeii au un propriu sânge-n vine,
Ca purpura ascunsă-n adânci mine,
Iar zeii asirieni sunt doar stafii.*

*Iar ziua Domnului aproape este
Nu doar pentru iudei, ci pentru toți,
De-aceea, eu de-acum vă dau de veste,*

*Că vor vedea ai voștri strănepoți
Plinirea Vremii, Noua ei Poveste,
Cu un prooroc cu doisprezece soți.*

Proorocia lui Miheea

- *Opriți-vă, o clipă, ascultați,
Ai lui Israel fii cu gâtu-n jug,
Vă veți întoarce-n Canaan, la plug
Și fi-veți iarăși binecuvântați.*

*Iar tu, Bethleeme, Efrata, nu oftați,
Că sunteți mici, cât fir-ar un măiug,
Din voi porni sfântul tăvălug
Ce îi va face-n lume pe toți frați.*

*Din tine, Bethleeme, se va naște
Un blând Stăpânitor în Israel,
Ce Paștele egiptean de un alt Paște*

*Cu sânge va lega de crezi în El.
Prin cruce, noi ajungem a-L cunoaște
Pe Iahvele cel vechi schimbat în Miel.*

Despre viața proorocului Isaia

Isaia a proorocit dur sub trei regi,
Ce au urmat în scaun după Ozia,
Din trei ascultători, făcut-a mia,
De-al lui cuvânt nu poți să te deslegi

Și nici voința Domnului să negi.
Dar cei mai mulți spuneau: *Ah, vorbăria,*
Acestui om, n-aduce bogăția,
El crede că noi suntem proști și blegi !

De-atunci, probabil, s-a născut zicala
Profetului ce strigă-ntr-un pustiu,
Mult mai devreme, de-a lui Ioan năvala,

Când boteza pe-al Domnului Sfânt Fiu.
Proorocul Isaia-i rob în cale
Unei corăbii fără vizitiu.

Proorociile mesianice ale lui Isaia

Pe cât de înfocat vorbea proorocul,
Pe-atât se-ndepărta de el poporul,
În case nu-l primeau, puneau zăvorul,
Iar mulți îl beșteleau: *Unde ți-e ghiocul ?*

- Iată, vă spun: Fecioara e norocul,
Neamului nostru-ntreg îi e izvorul,
Pe când învălui-v-o-a pe ea norul
Cel sfânt, când rotunji-i-se va mijlocul.

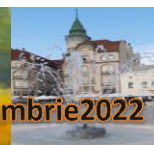
Și ea va naște fiu, și –atunci ca cerbul,
Sări-va șchiopul, va veni vederea
În ochii orbilor, căci al Lui, Verbul,

Va risipi pe loc toată durerea,
Cu pilda preschimbată în proverbul
Cel dulce, adevăart și bun ca mierea.

Proorocia lui Isaia despre venirea Mântuitorului

Un inocent în lumea păcătoasă
E un afront, nonsens și o sfidare:
El va primi pedeapsa ea mai mare,
Că nu-i la fel cu gloata năzuroasă.

Ea astăzi strigă cât e de frumoasă
Venirea Lui în templul cel mai tare
Și mâine, rea , nerecunoascătoare
Striga-va după crucea cea mai groasă.

El ne-a răscumpărat pe toți din iad,
Plătindu-ne nu-n aur, ci cu sânge,
Peste Iordan El a deschis alt vad,

Va învia și moartea-o va-nfrânge
Și-n ucenicii Lui a pus răsad
Să înceteze oamenii-a tot plânge.

Timpul vitezei Iudita

Despre frumoasa, credincioasa și viteaza Iudita

Pe când *Manase*, regele Iudeii,
Era ținut ca rob în Babilon,
Se auzi și-n casa lui un zvon
Că-n răzbunare, regele-Ásiriei,

Prin *Holofern*, un trufaș al mândriei,
Împins de al distrugerii demon,
Voia la al Betuliei * amvon
Să își serbeze clipa măreției.

A retezat conductele de apă
Și-asediații se stingeau de sete,
-*Dacă-n cinci zile, Domnul nu ne scapă,*

Predăm cetatea, pe-ale noastre fete!
Au hotărât mai marii ce se-adapă
Cu boabele de rouă din scaiete.

*Betulia, un oraș din străvechiul Israel.

Pregătirea Iuditei înainte de a se prezenta la generalul Holofern

Dar în cetate-o văduvă, *Iudita*,
Ce se ruga, postind într-o cămașă
De postav aspru, ca și într-o fașă,
Lăsând deoparte oala, fusul, sita,

Cu-ndemn de sus, ea și-a urmat ursita:
Tot auzind de oastea cea vrășmașă,
Ca fluturele, ce dintr-o gogoasă,
Iese frumos s-adulmece ispita,

A lepădat și ea postavul trist
Și și-a spălat și trupu-i cu parfumuri,
L-a-nmiresmat, podoabe cu-ametist

Și-a pus în cap, la gât, s-a dat cu fumuri

De-aloe și tămâi, și-un acatist
A dus la templu s-o ajute-n drumuri.

Holofern se îndrăgostește de Iudita și pregătește un mare ospăț

S-a dus *Iudita*-n mijlocul furtunii:
În tabără și-n cort la *Holofern*,
Ce se gândea s-arunce în infern
Cetatea, iar pe-ai săi iudei, în funii,

Să îi atârne-n marginea genunii.
Dar farmecul femeii cel etern,
Ce nici mării-nvățați nu îl discern,
Aprinse-n pieptul junelui cărbunii.

La patru zile după întâlnire
Strategul ordonă un ospăț mare,
Pentru străina, strania-i iubire,

Ce o privea năuc și-n ațătare;
Mâncând și bând la masă, în neștire,
S-a prăbușit pe pat printre pahare.

Tăierea capului lui Holofern de către viteaza Iudita

Atunci, *Iudita*, al lui paloș greu,
Ce-i atârna în teacă sfidător,
Martor de-oțel la-atât de mult omor,
Ea-ncet l-a scos, ca gheara unui leu

Ce sfâșie pe loc un cimpanzeu.
Și *Holofern* ce aștepta amor
Primi o izbitură de topor
Din partea fiicei neamului iudeu.

Îi puse capu-n traista cu merinde
Și tabăra o străbătu în grabă,
Spre- ale cetății sale sacre tinde.

Acasă, ea trofeul din desagă
L-a arătat mulțimii delirânde
Și l-a înfipt în ascuțiș de ghioagă.

Despre proorocii Naum, Avacum și Sofonie

Alți trei prooroci au susținut poporul
Să nu se piardă-n crunta lui robie:
Naum și *Avacum* și *Sofonie*,
Ei au aprins în crunt exil, iar dorul,

Ierusalimului unde pogoară norul.
Naum a prevestit în proorocie
Cum Ninive-i distrusă-n silnicie
Și nimeni nu-i mai ară nici ogorul.

Avacum prevestit-a tresăltând
Pe *Mesia* cel sorocit de Ceruri
Să-l poarte doar pe El curat, în gând.

Sofonie a deslegat misteruri
Din partea lui Sion, când triumfând,
Lumea întregă va-ncălzi în geruri.

Timpul proorocului Ieremia

Despre trimiterea în lume a proorocului Ieremia

În timpul celor mai din urmă regi
Muștrat-a neamul fără contenire
Pentru a lui perfidă, rea cârtire ,
Proorocul *Ieremia*, cu vechi legi,

Mustrându-i c-au făcut barbar câșlegi
Din postul de-nfrânare și cinstire,
Neștiind de milă, pace și iubire,
Și decăzând în spurcați sacrilegi.

Pedeapsa fost-a Nabucodonosor,
Ce dărâmă atunci Ierusalimul,
I-a adunat pe-nvinși ca pe-un mosor,

Să bea prin Babilon întreg pelinul.
Pe ruinele cetății, un plângător
Și trist profet le-a povestit destinul.

O plângere a lui Ieremia

- *Vai, cum**, vine spre noi din miazănoapte ,
Cazan urieșesc, ce clocotind,
Cu smoală neagră pân' la cer duhnind,
Într-o cvadrigă mare unde șapte

Balauri ce-au băut sânge, nu lapte,
Îl duc încet către Sion, topind
Verdeața de pe drumuri, de pe grind,
Spre –a judeca a noastre rele fapte!

Vai, cum rămas-ai tu cea mai pustie
Cetate, altădat 'de aur plină!
O, cum o lume-ntreagă, azi, te știe,

Că dări plătești, căci mare e –a ta vină!
Vai , cum ai devenit din rai pustie
Și nimeni plânsul tău nu-l mai alină !

***Vai, cum**, după cuvântul de început al lamentațiilor lui Ieremia, denumite în literatura universală drept *Ieremiade*. Amintim cu titlu de exemplu poezia *Jeremiade*, de Friedrich Schiller: **Alles in Deutschland hat sich in Prosa und Versen verschlimmert/Ach, und hinter uns liegt weit schon die goldene Zeit!** (Totul în Germania s-a denaturat (stricat) în proză și versuri/ O, și epoca de aur este cu mult în urma noastră!) În textul original cuvântul *eca*, înseamnă în limba ebraică **Vai, cum**. **Plângerile lui Ieremia** încep obsesiv cu expresia **Vai,cum !**, relevând căderea Ierusalimului sub stăpâniri străine, datorită păcatelor comise de locuitorii israeliți. (Biblia lui Bartolomeu, p.1035)

Timpul căderii Ierusalimului

În anul nouă al domniei sale
A regelui Sedechia, cel care
N-a dat lui Ieremia ascultare
Văzu cu groază-armate colosale

Venind spre-a lui Cetate, dând semnale.
Un tăvălug din fierul cel mai tare,
Nor de lăcuste preschimbate-n fiare,
În zgomote de arme, scuturi, zale.

E oastea Babilonului un fluviu
Ce urcă Muntele Sion fierbând;
Cum oamenii, înainte de diluviu,

Suit-au către creastă peste rând!
O scenă –a spaimei, demnă de Vitruviu,
Cu dușmani câți nisipul, mișunând.

Distrugerea Templului lui Solomon

Și-a stat cetatea tot împresurată
Până s-au isprăvit merindea, apa
Și adunau la rouă cu năstrapa
Oftând că nu l-au ascultat pe Tată.

Ora-nfrângerii a prins să bată
După doi ani adânc s-a săpat groapa
Și-n fundul ei e pregătită țeapa
Pentru Sedechia și a lui ceată. *

Pe ruinele cetății celei sfinte
Proorocul Ieremia, nimeni altul,
Zăgăzui dezastrul în cuvinte,

Să le înalțe tinerii spre Înaltul
Și totul ca să fie ca înainte
Când neamul cel ales dădea asaltul...

* Nabucodonosor care a domnit peste 40 de ani peste Babilon a atacat Ierusalimul de patru ori. În anul 601 î.Hr. Ioachim, cel de-al optesprezecelea rege al Iudeei crezând în mod eronat că babilonienii sunt slăbiți în urma războiului cu Egiptul s-a răzvrătit, refuzând să plătească tributul convenit. Nabucodonosor a atacat Ierusalimul și l-a executat pe regele iudeu. A urmat la domnie fiul său Iehonia, dar babilonienii au revenit să atace Ierusalimul. Asediul Ierusalimului a început în cea de-a zecea zi a lunii, adică spre sfârșitul lunii decembrie 589 î.Hr. și a durat doi ani de zile. După căderea cetății, cuceritorii babilonieni i-au înjunghiat pe fiii regelui în fața tatălui lor, apoi regelui iudeu i-au scos ochii și i-au pus picioarele în piedică de cai, o pedeapsă mai umilitoare decât punerea în lanțuri, un procedeu barbar, atestat de izvoarele vremii. Vasele de aur și căldările, șasiurile spălătoarelor preoților, marea de aramă, stâlpii din aramă, lopețile, cupele și cădelnițele etc., existente în Marele Templu au fost duse în Babilon, Templul a fost ars împreună cu palatul regal și multe case din Ierusalim, populația din oraș a fost strămutată la Babilon, după cum prevestise proorocul Ieremia, ce nu a fost ascultat de regele Iehonia care a fost exilat în Babilon împreună cu cca. 10.000 de locuitori, pe lângă alți 3000 de iudei duși în exil cu câteva luni înainte (Biblia lui Bartolomeu, p. 446-447, Biblica, p. 334) Nebuzaradan, comandantul oastei babiloniene a urmărit și a capturat pe israeliți în câmpia Ierihonului, preoții și oficialii care au mai rămas au fost duși la Ribla și au fost executați, cei care au mai rămas au fost duși în robie în Babilon, iar iudeii săraci au fost lăsați să lucreze câmpurile (Biblia ilustrată, p. 237)

Trimiterea în lume a proorocului Ezechiel

Estimp, în Babilon cosmopolit,
Un alt prooroc, pe nume Ezechiel,
Adusu-le-a aminte iar de Cel
Ce de-atâtea ori i-a mântuit.

*-Ascultă acum la mine, neam hulit,
Ce iar ai fost uituc și infidel
Și închinător la idol de vițel,
Ce-mi spune Domnul care ne-a iubit:*

*-Eu voi deschide de pe-aici morminte
Și vă voi scoate iarăși din robie,
Cu prunci, asini, chivot și oseminte,*

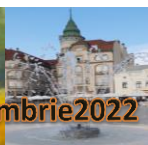
*Spre țara unde Fiul Meu învie.
Nu am uitat a Mele jurăminte,
Voi pune-n inimi iarăși bucurie.*

Vedenia oaselor uscate

Și-așa a fost: un cimitir pe coaste,
Ce parcă de-un cutremur scuturat
A scos întâi un val înalt și lat
De cranii de credeai că e o oaste

Ce se adună de pe câmpuri vaste
Să-nfrângă un dușman îndătinat.
Apoi ieșit-au din mormânt surpat
Spinare, stern, clavicule tăiate

Și oasele picioarelor, la urmă,

Și carnea le creștea la loc cu piele
Și din nimic s-a ridicat o turmă

De omenire smulsă dintre rele.
Doi înviați de-aproape încep și scurmă
Prin bulgări și pietriș după inele...

Alegerea de către Domnul a trei tineri care să vestească puterea Sa

Prin sutele de mii de-israeliți
Ce roboteau în Babilonul magic,
Vâslind din greu pe-un Eufrat pelagic
Din tinerii iudei cuminți, cinstiți,

Și Domnului cu totul dăruți,
Ales-a Sfântul, ca în chipul tragic,
Cum jertfe, de-altădată , hemoragic
Se aduceau doar zeilor vestiți,

Pe *Daniel, Anania, Misael*
Și *Azaria*, toți feciori cu carte,
Și limba caldeiană-n orice fel,

Slujeau la curtea regelui, în parte,
Dar nu se închinau la zeu-vițel,
Ci-aveau o viață și credință-aparte.

Timpul lui Daniel

Agresarea frumoasei Suzana de către doi juzi bătrâni

Pe vremea-aceea, doi judecători
Poftit-au la femeia lui Ioachim,
Un om bogat, vestit, serenism.
Ei s-au ascuns în tufe, printre flori

Și-au năvălit spre ea nerăbdători:
-Să nu țipi, nu e nimeni, noi ne știm
Și-am vrea ca să te culci cu noi puțin
Și să petrecem noaptea până-n zori!

De nu ne-ascuți, noi te pâram la lume
C-ai fost c-un tânăr, singură-ai rămas,
Iar slugile le-ai alungat anume,

Să te răsfeți într-un iatac retras.
Primește-ne că nu suntem noi ciume,
Adus-am vin,pâinică, pește gras.

Cei doi juzi o învinuiesc pe nedrept pe Suzana

Suzana cea frumoasă, dar cinstită,
Le-a spus acestor moși că e mai bine
Să o omoare, fiindcă ea rușine,
N-ar suporta nici barem o clipită*.

A prins să strige, parc-ar fi fost friptă
Și-atunci și juzii, vrând să o domine,
Țipau că dânșii nu sunt fitecine
Și că au prins-o-ntr-un băiat înfiptă.

Și gloata a crezut ce-au spus bătrânii
Și pietre au strâns ca să o lapideze,
Dar Daniel, c-o ridicare a mâinii

Strigat-a că el vrea s-o cerceteze
Și atunci, în ceasul ultim, ei, stăpânii
Zis-au: „*Cu toții să se-nfățișeze!*”

*Suzana a fost privită în antichitatea creștină ca un simbol al renașterii bisericii persecutate, iar cei doi bătrâni au fost simbolurile a două popoare care au atacat biserica și anume păgânii și iudeii (apud *Dictionnaire des antiquités chrétiennes*, p. 622)

Judecarea juzilor de către dreptul și înțeleptul Daniel

Adus-au judele la... judecată:
-Sub ce copac ai prins-o pe Suzana
Cu tânărul ce-i scârpina ei blana ?
-Sub un mesteacăn, Dumnezeu s-o bată!

-Poți ca să ieși, dar spune de îndată
L-al tău tovarăș , ca să lase pana
Și-a lui tăbliță de primit pomana
Să vină și să jure pe-al lui tată!

Veni și-al doilea jude plin de sine,
Bătrân și gălbejit ca un buboi:
- Noi credem că văzut-ai cel mai bine,

Sub ce copac făceau amor cei doi?
- Sub un salcâm, pe unde-au fost stupine
Și tot gemeau de poftă amândoi.

Dovedirea minciunii juzilor în fața poporului și pedepsirea lor

Toți auzind, i-au dus la confruntare:
În fața tuturor s-au contrazis;
Apoi, recunoscând minciuna-au zis
Ca să îi ierte: pofta le-a fost mare!

-Cu câte, din poporul sfânt, fecioare,
Nu v-ați culcat, deși vă-e-interzis?
Voi, juzi, nedrepti, ce suflete-ați ucis?
De ce ne cereți nouă, îndurare?

Poporul judecă: el nu greșește,
El să vă ierte, dacă va putea!
Dar gloata-nfuriată, ca un clește

I-au prins în mijloc, ca pe-o fiară rea.
Un tată insultat le povestește
Ce a pățit: ridică piatra grea...

Tălmăcirea visului regelui Nabucodonosor*

Un vis ciudat cu cap de aur, leu
Și piept și brațe de argint, un urs,
Coapse de-aramă, leopard în curs,
Picioare și de lut și fier, călcând cu greu,

Pe toate astea, datu-i-a Dumnezeu
Lui Nebucadnețar, ce-ntr-un discurs
A dat de veste, ca printr-un concurs,
Să-i afle tâlcul în mausoleu.

Toți magii Babilonului asudă
Să descifreze încurcatu-i vis
Și toți se contrazic cu fruntea udă,

Iar Nebucadnețar în templu-nchis,
Neavând o tălmăcire, el, în ciudă
A poruncit să-i ducă la ucis.

**Nabucodonosor*, nume akkadian, la origine *Nabu-kudurri-usur*, tradus prin *fiu ca zeul Nabu să-mi păzească piatra de hotar*. Monarhul s-a numit și Nebucadnețar și este cel ce a nimicit Imperiul asirian în 605 î.Hr. și a întemeiat Imperiul Neobabilonian (Caldeean), care a invadat ulterior Regatul Iuda și a distrus orașul Ierusalim și Templul Sfânt în anul 586 î.Hr. (Biblica, p. 515)

Rugăciunile adresate de Daniel Domnului spre a putea tălmăci visele regelui

Estimp, iudeul Daniel, fierbinte,
Zi-noapte s-a rugat lui Dumnezeu
Să-i tălmăcească visul cel mai greu
Și să îi dea subtilele cuvinte

Lămuritoare, de la-al lui Părinte.
Iar Cel de Sus, cum afli-un minereu
De aur în prundiș din defileu,
I-a pus tot adevărul dinainte.

Nici înțelepții, nici prezicătorii,
Ori cititorii-n stele, filosofii,

Nici magii cei bătrâni, ori vrăjitorii

Preoții cei păgâni ori filantropii ,
Nici cei cu frică, nici cutezătorii
Nu au aflat cine-s în vis ciclopilor.

Tălmăcirea visului lui Nebucadnețar de către Daniel (I)

Tocmai în clipa când urmau să fie
Dați morții cărturarii fără Carte,
Venit-a Daniel la rege-aparte,
Să-i tălmăcească visul cu-acrivie.

-Împărăție peste Împărăție
Din vremea noastră și, pe mai departe,
Toate imperiile fi-vor sparte
Până la a Lui Dumnezeu Domnie.
Capul de aur, leul sunt simbolul
Imperiului tău **babilonian**,
Piept, brațe de argint, urs sunt obolul

Imperiului de mâine, **persian**.
Pântec și coapse-n bronz sunt discobolul
Imperiului **grec – macedonian**.

Tălmăcirea visului lui Nebucadnețar de către Daniel (II)

Urmă-a iar divina profeție,
În fața-mpărătescului divan:
Picior de fier – **Imperiul Roman**
Cu toată-a lui păgână grozăvie.

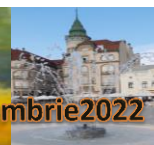
Picioare, coarne mici, ele-au să fie
Împărății mai mici, cu alt liman,
Iar cel mai mic, nitam-nisam,
Chiar Antichristul monstru o să fie.

Iar piatra ce lovit-a chipul fiarei
Și-aduce Judecata pe pământ
Este Hristos, Mântuitorul, care-I

Eternul, sfântul nostru Legământ.
Asta-i tot visul tău ! Ce mare-i !
Mai zis-a Daniel sub jurământ*.

*Visul lui Nebucadnețar

Niciodată nu a visat un muritor un vis mai epocal decât acesta. Împreună cu vedenia lui Daniel din capitolul 7 (care reia tema capitolului 2 și o lămurește în detaliu), acest pasaj anunță că Dumnezeu a hotărât să renunțe pentru un timp la importanța preponderentă pe care a jucat-o în istoria divină Israelul și să aducă în scenă “vremurile Neamurilor”, despre care a vorbit Domnul Isus și ni s-a păstrat la Luca 21:24. Lui Nebucadnețar, care s-a arătat preocupat de ceea “ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă” (Dan. 2:28), Dumnezeu îi

descoperă în vis succesiunea de puteri mondiale care se va desfășura pe pământ începând cu imperiul lui și până la venirea Împărăției “care va dăinui veșnic” (Dan. 2:44.) Această ultimă împărăție pe care Dumnezeu o va aduce pe pământ va fi instaurată “fără ajutorul vreunei mâini” și va cuprinde întreg pământul (Dan. 2:34-35,45).

Primii creștini au cunoscut și ei aceste profeții din cartea lui Daniel și le-au dat o interpretare foarte precisă. Iată ce scria Hippolytus, care a trăit între anii 160-236 după Hristos și a fost unul dintre ucenicii lui Irineu, socotit la rândul său ca unul dintre cei patru mari teologi ai vremii sale: “Capul de aur al Chipului, ca și leul corespunzător arată Imperiul Babilonian;

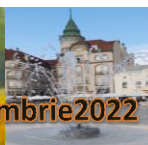
pieptul și brațele de argint împreună cu simbolul ursului din cap. 7 sunt Imperiul Mezilor și Perșilor; pantecele și coapsele de aramă împreună cu pardosul (leopardul) îi arată pe greci, care au deținut supremația începând cu vremea lui Alexandru Macedon; picioarele de fier, ca și fiara “nespus de grozav de înspăimântătoare și de puternică” îi arată pe romani, care sunt în fruntea lumii în vremea de azi; picioarele parte de fier și parte de lut, ca și cele zece coarne, sunt simboluri pentru zece împărății care nu s-au ridicat încă; celălalt corn mai mic care s-a ridicat dintre cele zece îl arată pe Anticrist; piatra care lovește Chipul și aduce Judecata asupra întregului pământ este Hristos” (Tretise on Crist and Antichrist – Ante-Nicene Fathers, Vol. V, p. 210, par. 28). Partea de profeție care se împlinise deja le era foarte clară primilor creștini. Ei și-au dat seama chiar și că în perimetrul Imperiului Roman se vor mai defini încă alte zece forme de guvernământ, aliate într-o formă de guvernare comună, care îi va face loc lui Antihrist și că Domnul Hristos, la cea de a doua venire a Sa, va pune capăt “vremurilor Neamurilor”, instaurând chiar aici pe pământ Împărăția neprihănirii. Cei dintâi creștini nădăjduiau încă de pe atunci în venirea Împărăției. Nu este de mirare, căci Însuși Domnul îi învățase să se roage spunând: “Vie Împărăția Ta” (Mat.6:10). Revenind la secvențele visului lui Nebucadnețar și la tălmăcirea pe care i-a dat-o profetul Daniel putem obține o veritabilă perspectivă a istoriei celor patru imperii mondiale. Iată-le, așadar:

Imperiul Babilonian

Acesta ajuns să domine lumea cunoscută pe atunci începând din anul 604 î.H., prin venirea la putere a lui Nebucadnețar, ca urmaș al lui Nebopolasar. Acest imperiu a fost supranumit “un imperiu de aur, într-o epocă de aur”. Realizările militare, economice și edilitare din Imperiu au depășit, fără termen de comparație, tot ceea ce văzuse omenirea până la vremea aceea. Ca oraș, Babilonul era o minunăție a lumii. Zidurile lui erau întinse pe un perimetru de 90 de kilometri, cu latura de 23 de kilometri, înălțimea zidurilor fiind de 70-100 metri și grosimea de 25 metri. În interiorul orașului existau provizii suficiente pentru a supraviețui unui eventual asediu pe o durată de 20 de ani. Râul Eufrat fusese deviat printre doi pereți dubli ai orașului și asigura alimentarea cu apa necesară. Nebucadnețar adunase în Babilon cantități uriașe de aur: clădise temple aurite, statui de aur și el însuși stătea pe un uriaș tron turnat din aur. Babilonul devenise un simbol al puterii omenești și al trăirii fără Dumnezeu. Ca simbol întâlnit de multe ori în profeții, Babilonul reprezintă încercarea omului de a se descurca fără Dumnezeu, un sistem din care este exclusă adorarea lui Dumnezeu și în care populația este organizată într-o societate idolatră. Dumnezeu găsește cu cale că un astfel de sistem nu trebuie să dăinuiească. Chiar dacă El nu-și găsește un rival pe pământ de care să se teamă, totuși, Dumnezeu Însuși i Se ridică împotriva și-l sortește pieirii. Într-un text din Isaia (45:1) ni se spune cum Dumnezeu l-a ridicat pe Cir, persanul și cum l-a ajutat în chip providențial să distrugă Babilonul, înlesnindu-i pătrunderea în cetate prin niște “porți, care să nu se mai închidă”. Istoria ne spune că așa a și fost. Acest Cir, persanul a fost ajutat să asedieze Babilonul de Darius, medul, un unchi bătrân al lui Cir. Ei au plănuțit ca în ajunul unei mari sărbători din Babilon, când populația orașului se îmbăta de bucurie, să devieze într-o depresiune apele Eufratului și să pătrundă prin albia goală a râului, pe sub zidul cetății, între cele două ziduri ale fortificației. Însă, tot planul acesta ar fi eșuat, dacă “cineva” n-ar fi uitat tocmai în seara aceea să închidă porțile de fier dinspre interiorul cetății. Dumnezeu hotărâse ca falnicul Babilon să devină “ca Sodoma și Gomora”, un loc în care nu va mai fi niciodată popor, ci îl vor locui fiarele pustiei și-l vor bântui stafiile (Is. 13:19-22).

Despre căderea Babilonului (în anul 538 î.H) mai vorbise și Ieremia (Ier. 50:1-3, 8-9, 14-16, 22-25; 51:1-4, 56-57) cu aproape 80 de ani înainte de a se întâmpla acest eveniment. Amănunte despre luarea Babilonului găsim și în cartea lui Daniel, în capitolul 5:1-31. Urmașul lui Nebucadnețar, numit de Daniel Belșatar, n-a învățat nimic din

experiențele tatălui său și a fost înlăturat de la tron de Dumnezeu Însuși, după ce îl cântărise în balanța dreptății Sale și-l găsisese ușor (Dan. 5:22-28). Căderea Babilonului a devenit un fapt sinonim cu înfrângerea celor ce se ridică împotriva lui Dumnezeu, punând bazele unui sistem prosper pentru o vreme, mândru și arogant în înfățișare, dar gol și ignorant în esență. Cartea Apocalipsei ne prezintă căderea unui alt Babilon, Babilonul cel

mare. Evident, denumirea aceasta este simbolică, și face aluzie la asemănările care vor exista între societatea viitorului de pe timpul lui Anticrist și Babilonul istoric. (Vezi Apocalipsei 18:1-24).

Dintre numeroasele concluzii ale acestui fragment din planul profetic, vom enumera mai jos următoarele:

- (1) Dumnezeu face tot ce vrea în istoria lumii (expresie menționată de trei ori în Daniel 4:17, 25, 32).
- (2) Dumnezeu poate îngădui pentru o vreme, nebunia oamenilor.
- (3) Mândria merge înaintea căderii.
- (4) Oamenii nu învață din experiența trecutului.
- (5) Bogăția și slava lumii sunt puse în cântarul divin și fiecare făptură omenească își va primi răsplata după binele sau răul săvârșit în viața sa..

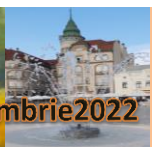
Imperiul Medo-Persan

A luat ființă în anul 538 î.H. și a durat 200 de ani, până când a apărut pe scena lumii Alexandru Macedon în 331 î.H. Despre felul în care a căzut Babilonul în mâinile medo-perșilor găsim scris în Daniel cap.5 (în special v.30-31). După cum se vede din citirea textului, căderea Babilonului a fost hotărâtă de Dumnezeu Însuși, care de altfel anunțase acest eveniment cu aproximativ 100 de ani înainte prin profetul Isaia (Is. 13:17-18). Urmașul lui Nebucadnețar n-a priceput nimic din experiența marelui împărat (Dan. 5:18-22) și a trebuit să fie scos de pe scena istoriei. În visul lui Nebucadnețar, Imperiul Medo-persan corespunde “pieptului și brațelor de argint” (2:32), iar în vedeniile lui Daniel, el este asemănat cu “un urs care stătea într-o rână și avea trei coaste în gură între dinți” (7:5), dar și cu berbecul din Daniel 8:1-4, 20. Aceste descrieri s-au potrivit întocmai cu caracteristicile acestui imperiu în care au fost introduse sisteme de taxare draconice și care și-a întins cuceririle dincolo de Egipt și până la granițele Greciei. Fără îndoială că, din punct de vedere profetic, evenimentul cel mai extraordinar din cartea Daniel a fost împlinirea absolut exactă a profeției despre apariția și rolul împăratului persan Cir. Cu aproximativ 100 de ani înainte, Dumnezeu anunțase prin Isaia și numele acestui împărat și lucrarea pe care avea să o îplinească acesta: emiterea unui edict pe temeiul căruia evreii să se poată repatria (Is. 45:1-13). Pe când slujea la curtea împăratului Dariu, Daniel “a văzut din cărți” că se împlinise perioada vestită de Domnul prin profetul Ieremia (Ier. 25:11) despre robia evreilor și împreună cu mai-marii poporului iudeu s-a înfățișat înaintea împăratului ținând în mâini sulul profeției lui Isaia. Impresionat de cele citite, Cir s-a pus imediat pe lucru și cărturarul Ezra relatează despre hotărârea luată de împărat (Ezra 1:1-11). După 200 de ani de dominare, Imperiul Medo-persan s-a prăbușit încercând să cucerească Grecia. În planul lui Dumnezeu, venise vremea lui Alexandru Macedon. În bătălia de la Arbela (331 î.H.), deși copleșiți numeric (proporția a fost se pare de douăzeci la unu în favoarea medo-perșilor), grecii au obținut o victorie zdrobitoare. Împăratul medo-persan a încercat zadarnic să-și regroupeze trupele într-o retragere strategică. “Pardosul” grec (leopardul este cea mai rapidă dintre feline) nu le-a dat nici un răgaz, ci i-a urmărit peste tot cu o iuțime nemaîntâlnită în istorie. Pas cu pas, Imperiul Medo-persan a dispărut, lăsându-i loc lui Alexandru să se întindă “până la marginile pământului” (Dan. 8:5).

Imperiul Grec

Este asemănat în visul lui Nebucadnețar cu “pânțele și coapsele de aramă” (Dan. 2:32). Imaginea a fost cum nu se poate mai nimerită, deoarece grecii au fost primii în istoria lumii care au purtat, în afara hainelor obișnuite, echipament de război făcut din aramă. Despre soldații greci se spunea că sunt “de aramă”. Coiful, platoșele, și scutul le-au dat grecilor avantaje nete și i-au ajutat să înfrângă oști care-i depășeau cu mult din punct de vedere numeric. Comandantul lor, Alexandru, a fost un geniu militar. Nimeni nu i-a putut sta împotriva. El a cucerit tot ce ce putea fi cucerit la acea dată, iar după aceea, spun istoricii, a izbucnit în plâns, pentru că nu putea merge mai departe. Succesul l-a găsit pe Alexandru Macedon foarte repede. La nici treizeci de ani avea deja o putere incomensurabilă. El a trăit însă ca un smintit, în beții și în serbări în care era proclamat una cu zeii. De fapt, chiar și campania lui împotriva Indiei, s-a născut tot din dorința de a repeta ceea ce făcuseră în tradiția Olimpului grecesc Bachus și Hercules.

La aproximativ 32 de ani, Alexandru Macedon a fost atins de friguri și a murit în

delir după 11 zile de chin. Era anul 323 î.H. Influența Imperiului Grec asupra Israelului a fost adâncă și de durată. Filozofia greacă nu prea a făcut casă bună cu religia evreilor, dar cuceritorii s-au impus prin forța armată și viclenia distracțiilor. Rezultatul influenței grecești a fost o slăbire a moralei și o provocare la adresa atașamentului evreilor față de Dumnezeu. Împăratul grec Antioh Epifaniu a atins culmea represaliilor atunci când a intrat călare în Templul din Ierusalim și a jertfit pe altar carne de porc (animal necurat în religia evreilor). El a omorât preoții și a încercat o grecizare forțată a evreilor. Prin ceea ce a făcut, Antioh a intrat în istorie ca un precursor al lui Antihrist. (La el face aluzie Domnul Iisus în Mat.24:15). Însă, conduita obraznică și atitudinea sfidătoare a cuceritorilor greci au incitat spiritul naționalist evreiesc și, sub conducerea Macabeilor, evreii s-au revoltat și și-au redobândit libertatea. Numai că această bucurie n-a durat prea mult. Din cauza frământărilor interne și a luptelor fratricide, Israelul a slăbit treptat și a căzut sub stăpânirea mașinii de război romane.

Imperiul Roman

În vedeniile lui, Daniel nu a găsit nici o asemănare suficient de șocantă pentru a ilustra ceva din caracterul acestei puteri mondiale. Într-adevăr, profetul scrie: “Era o a patra fiară, nespus de grozav de înspăimântătoare și puternică” (Dan. 7:7).

Nimic n-a putut să stea împotriva acestei uriașe forțe de invazie romană, care “avea niște dinți mari de fier, mânca, sfărâma, și călca în picioare ce mai rămânea” (Dan. 7:8). Roma și-a început cuceririle în anul 241 î.H., odată cu invadarea Siciliei. Sub tălpile Legiunilor ei au căzut apoi Europa, Asia Mică, Orientul Mijlociu și coasta de nord a Africii, astfel că întreaga Mediterană devenise un lac al Imperiului. În timp ce alte imperii au durat o perioadă măsurată în zeci sau sute de ani, puterea Romei a instaurat un imperiu care a dăinuit mai bine de 1.500 de ani. Chiar dacă ramura de apus a Imperiului a căzut cam pe la anul 500 d.H., Imperiul Bizantin a continuat până în 1453 d.H. De departe, Imperiul Roman a fost cel mai mare dintre imperiile lumii. Dintre cele patru puteri mondiale anunțate de Dumnezeu prin visul lui Nebucadnețar și prin vedeniile lui Daniel, Imperiul Roman are o importanță aparte:

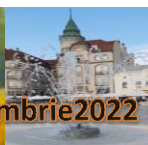
(1) El va fi cea din urmă formă de stăpânire omenească asupra pământului.

(2) El va fi imperiul în care va lovi Hristos la cea de a doua venire a Sa. Asupra acestui imperiu merită să aruncăm o privire mai atentă încercând să punem cap la cap informațiile disparate pe care ni le pune la dispoziție textul profetic.

Caracteristicile profetice ale Împărăției Fiarei:

a) Este un imperiu segmentat în două secțiuni distincte. Textul din Daniel 2:33 ne spune că în prima fază a existenței sale (“picioare”), imperiul este unitar și are tăria fierului, pe când în cea de-a doua parte a existenței lui (de la fluierul picioarelor în jos), imperiul se prezintă sub forma unei imposibile uniri între fier și lut amestecate împreună. Într-adevăr, imperiul fiarei a patra a debutat sub numele de Imperiu al Romei și a supus sub tălpile invincibilelor ei legiuni toată suflarea lumii. Romanii au cucerit prin forță și au dominat prin teroare. Fără a fi fost vreodată cucerit (!!!), imperiul Romei a căzut într-un fel de “leșin”, dispărând temporar de pe scena istoriei. El s-a dat la o parte ca să facă loc pentru “vremea Bisericii”.

(Noi trăim acum în vremea sfârșitului și putem vedea cum imperiul Romei se reface, ca formă și ca alcătuire, sub denumirea de “Confederația Europeană” sau “Piața Comună” sau “Comunitatea Europeană”. Există astăzi un “Parlament European”, ca un mugure al unei visate conduceri unice). În cea de-a doua fază a sa, Imperiul Romei, sau Împărăția Fiarei, nu va mai fi unitar, ci fragmentat în zece unități de guvernământ distincte, simbolizate de cele zece coarne ale Fiarei (Dan. 7:7-8; Apoc.13:1). Faptul că imperiul fiarei a patra se reface, este semnul că vremea Bisericii este pe sfârșite și că Dumnezeu este gata să reia firul profețiilor lui Daniel. În ordine cronologică urmează ca, după plecarea Bisericii, în imperiu să apară “Omul fărădelegii, Fiul pierzării, Nelegiuitul” (2 Tes. 2:3-12; 1 Ioan 2:18; Apoc. 13:3-8), micul corn din vedenia lui Daniel (Dan. 7:8), Anticristul, “domnul care va veni” (Dan. 9:26). El va face semne mari și minuni, va intra în Templul din Ierusalim și se va da drept Dumnezeu, va face război cu sfinții și-i va birui, dar va fi nimicit de “piatra desprinsă fără ajutorul vreunei mâini omenești” (Dan. 2:34-35). Acest Anticrist va fi nimicit de suflarea Domnului Isus, care-l va prăpădi la arătarea venirii Sale (2 Tes. 3:8). Apoi Dumnezeu va da Împărăția în mâinile Fiului omului, care va veni pe norii cerului (Dan. 7:13-14; 1 Cor.15:24-27; Ps. 2). b) Este un imperiu care va avea o putere înfricoșător de mare. Grozăvia acestui imperiu nu și-a găsit echivalent în nici o creatură de pe fața pământului.

Textele profetice îl numesc pur și simplu “FIARA”. Impresia pe care i-a lăsat-o lui Daniel fiara aceasta a fost așa de puternică, încât el nu a găsit o altă formulare mai potrivită ca aceasta: “nespus de grozav de înspăimântătoare și de puternică”. Și proorocul continuă descrierea fiarei a patra astfel: “Avea dinți mari de fier și mânca, sfărâma și călca în picioare ce mai rămânea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte” (Dan. 7:7).

Oamenii au descoperit energia atomică și armele moderne de distrugere în masă îi îngrozesc pe toți locuitorii pământului. Puterea de dominare a Fiarei se va sprijini și pe amenințarea cu războiul atomic.c) Este un imperiu în care totul și toți se vor afla sub controlul celui aflat la putere. Apocalipsa ne spune că fără asentimentul Fiarei “nimeni nu va putea să vândă sau să cumpere” (Apoc.13:15-18).

Mult timp această profeție a părut greu de crezut, dar acum, de când au apărut calculatoarele electronice, computerele și credit-cardurile cu coduri numerice, toată lumea știe că acesta este drumul spre care se îndreaptă societatea de mâine.

18

d) Este un imperiu cu o religie universală impusă de la centru.

Forme de închinare impusă au mai existat și în alte vremuri, dar ceea ce se va întâmpla în timpul domniei Fiarei va întrece orice închipuire.

O a doua personalitate, la fel de dezumanizată (și numită din acest motiv: “o a doua fiară”), va îndemna tot pământul să cadă în admirația Fiarei celei mari: “Ea lucra cu toată puterea fiarei dinaintea ei (deci, aceeași putere satanică, n.a.) și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană fusese vindecată. ...Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană Fiarei, care avea rană de sabie și trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei Fiarei, ca icoana Fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei Fiarei” (Apoc. 13:12-15).

e) Este primul și singurul imperiu care, crezând în Dumnezeu, se va ridica în mod vădit împotriva Lui. Forme de împotrivire față de Dumnezeu au existat întodeauna, dar de obicei oamenii aceia erau sau agnostici sau atei sau idolatri. Fiara care va conduce Imperiul Roman restaurat, va fi pe față Anti-Dumnezeu, Anticrist (Anti-Cristos). Diavolul însuși o va însufleți după încercarea de atentat sugerată de “rana de moarte care fusese vindecată” (Apoc.13:12) și îi va transmite propria sa răzvrătire și împotrivire față de Stăpânul universului care l-au făcut “să-și piardă vrednicia” și să devină “Satanah” (potrivnicul).

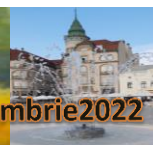
Fiara “va intra în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” (2 Tes. 2:4).

“El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, ... și se va încumeta să schimbe vremile și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremi și jumătate de vreme.” (Dan. 7:25).

“Împăratul va face aceea ce va dori; se va înălța, se va slăvi mai presus de toți dumnezeii și va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor; și va propăși până va trece mânia, căci ce este hotărât se va împlini. Nu va ține seama nici de dumnezeii părinților săi, nici de dorința femeilor; cu un cuvânt, nu va ține seama de nici un dumnezeu, ci se va slăvi pe sine mai presus de toți.” (Dan. 11:36-37).

Despre acest imperiu al lui Anticrist avem o relatare mult mai amănunțită în cartea Apocalipsa. Dar, pentru studiul de față este bine să ne oprim aici și să ne amintim că această ultimă formă de guvernământ a omului, mai rea și mai perversă decât toate celelalte, va fi pedepsită nu prin intervenția vreunei alte structuri sociale, ci prin însăși intervenția lui Dumnezeu care, în persoana lui Cristos (“piatra desprinsă fără ajutorul vreunei mâini omenești”, Dan. 2:34) Se va năpusti asupra chipului văzut de Nebucadnețar, punând capăt “vremurilor Neamurilor”, și întemeind o nouă Împărăție, care va fi dată “poporului sfinților Celui Preaînalt”. (Dan. 7:27).

“M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerului a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile, și oameni de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată” (Dan. 7:13-14). Fără să ne lansăm într-o analiză mai detaliată a visului lui Nebucadnețar, este bine totuși să subliniem două concluzii care ne afectează pe noi, cei de astăzi:

(1). Sfârșitul epocii noastre nu se va produce în urma unei îmbunătățiri treptate a societății omenești care să culmineze cu venirea Împărăției cerurilor, ci se va realiza printr-un moment de criză, de prăbușire, printr-o catastrofă neașteptată.

În vedenia lui Nebucadnețar, peste degetele de fier și lut se prăbușește “piatra, dezlipită fără ajutorul vreunei mâini” (arătată în Dan. 7 ca fiind Domnul Isus Cristos în Împărăția Mesianică) și face bucăți întreg Chipul, transformându-l într-o pleavă luată de vânt și împrăștiată fără urmă (cap.2:34-35, 43-45).

Iată ce scrie William Newall în această privință: “Toate visurile moderne despre un Mileniu înainte de venirea lui Cristos sunt erezii născute dintr-o necugetată încredere în bunătața oamenilor sau, și mai grav, din înșelare satanică. Biblia spune: “Când vor zice: «Pace și liniște!» atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată, și nu va fi chip de scăpare.” (1 Tes.5:3). Cristos va face război cu lumea actuală și va spulbera puterile lumii, transformându-le în «pleavă purtată de vânt»”.(2). Sfârșitul vremurilor noastre este acum aproape. Cele două picioare ale Chipului din visul lui Nebucadnețar sunt o reprezentare fidelă a istoriei. După cum știm, Imperiul Roman s-a rupt în două ramuri – Imperiul de Răsărit și Imperiul de Apus. Despărțirea s-a produs în anul 395 d.H. Ne aflăm astăzi în perioada reprezentată prin imaginea celor zece degete ale picioarelor Chipului din vis. Suntem martori la renașterea Imperiului Roman pe teritoriul cunoscut din Europa. Slăbiciunea fierului amestecat cu lutul, definește, cum nu se poate mai bine, lipsa de coeziune care există sub masca unității europene. “Legăturile omenești” despre care vorbea profetul Daniel există: căsătorii peste granițe, călătorii fără pașapoarte, investiții multinaționale, libertatea acordată companiilor transnaționale de a prelua contracte în alte țări, o monedă comună unică, etc. Totuși, dominarea Europei de astăzi asupra lumii nu va mai avea forța și tăria Imperiului Roman de altădată. Dominarea militară va fi înlocuită cu dominarea economică și politică. Șubrezenia părților componente îi va determina pe cei din noua Europă Unită să-l accepte ca unic conducător pe Anticrist. Cu soluțiile propuse de el, lumea va părea că iese din impas, dar ...pacea adevărată nu va fi așezată decât la venirea Domnului Păcii. Va mai fi un groaznic război mondial, Armagedonul, sau “ultimul război dinaintea păcii”. (Apud Wiki).

Pedepsirea celor trei tineri iudei de către Nebucadnețar

Cuprins de fală-n urma proorocirii,

A dat poruncă Nebucadnețar

Să se ridice, înalt cât un ghețar,

Un idol al mândriei și-al măririi,

Sub care să se-ncununeze mirii.

Un monstru, ce turnat în aur rar,

Să fie majestuosul calendar

Al oamenilor toți, ba chiar și-al firii.*

Mulțimi imense, în drăcesc extaz,

S-au închinat în fața scârnăviei,

Dar Daniel și-ai lui, al lor grumaz

Nu l-au plecat sub cnutul păgâniei.

S-a raportat îndată al lor caz

La înalta Cancelarie-a domniei.

*Se spune ca statuia idolească de aur avea 27 de metri înălțime și aproape 3 metri lățime, iar un crainic a poruncit că toți trebuie să cadă în genunchi și să-i venereze imaginea, iar cel ce nu se va supune, va fi aruncat într-un cuptor în care ardea focul (Daniel: 3:5), **Biblia ilustrată**, p. 247.

Aruncarea celor trei tineri în cuptorul de foc și arătarea slavei lui Dumnezeu

Plin de mânie, Nebucadnețar

A dat poruncă slugilor să-ncingă

Cuptoru-împărătesc să îi învingă

În fața lui *Marduk** și-a lui *Iștar**.

- *Cuptorul păgânesc va fi altar,
Unde al nostru Domn o să învingă,
Când sclavii lui în jar o să ne-npingă,
Au glăsuț în drumul spre Tartar.*

Și-așa a fost. 'Năuntru, patru tineri
Umblau prin flăcări, fără să se-aprindă,
În strai de sărbătoare; păreau gineri,

Ce-n jaruri se uitau ca-ntr-o oglindă.
Iar Nebucadnețar, după abțineri,
Îi spionă-ngrozit după o grindă.

**Marduk* și *Iștar*, zeități păgâne asiriene.

Necredinciosul rege Belșatar
Deși al său tată, Nebucadnețar
A proslăvit pe Dumnezeu care
I-a mântuit de flacăra cea mare
Pe Daniel și-ai lui în zid de jar,

Nerodul fiu ce-și spunea *Belșatar*
La zaiafetul plin cu dansatoare,
Bând neîncetat din vinuri vechi și rare,
A nechezat precum un armăsar:

- *Aduceți vasele iudee de-aur,
Ce le-a luat din Templu tatăl meu,
Să bem cu toți din ele că-s trofeu,*

Pe cap să-mi așezați cununi de laur!
Nebunul curții, ca un cimpanzeu
Mânji cu carne vase din tezaur.

Despre nerușinatul ospăț al regelui Belșatar și despre scrierea pe perete al unui blestem de neînțeleș

Pe când spurcau ei sfintele potire,
Brusc, degetele unei mâini de om
Au scris cuvinte-n straniu idiom
Pe un perete-n sala cu safire,

De care dregătorii n-aveau știre.
Fost-au chemați trei magi, un astronom
Ca să deslege - enigma ca de gnom,
Ce nu s-a șters și avea mereu lucire.

Atunci, scoțând din piept adânc suspin,
Iar l-au chemat pe Daniel și care

Lor le-a citit: **Mene, Tekel, Ufarsin,**

Lăsând buimacă-ntreaga adunare.
Avertismentul cel mai dur, divin
Necesita acum o explicare.

Mene, Tekel, Ufarsin

Cuvântul **Mene**, rege-al meu, a zis,
Tălmăciul către cruntul **Belșatar**,
Înseamnă **măsurat**. Nu mai ai har,
Iar ușa către Babilon s-a-nchis.

Cuvântul **Tekel**, după cum e scris,
Înseamnă **cântărit**, să-ți fie clar,
Că ai ajuns în țara ta proscris,
Regatul ți-e pe margine de-abis.

Iar cel de-al treilea termen, **Ufarsin**,
Mă-nfioară, simt un junghi în spată
Că-nseamnă **împărțit**. Tu, în festin,
Nu știi că la fruntarii e-o armată
De perși, ce vor sfârși al tău destin
Și inima-ți la câini va fi-aruncată.

Adeverirea proorociei despre moartea lui Belșatar

Și chiar în noaptea aceea **Belșatar**
Fu omorât de niște conjurați,
Pe care îi iubea ca și pe frați
Și le dădea aur, femei, în dar.

El a spurcat al Domnului pahar
Și alte vase, heruvimi furați
Din templul solomonic, argintați
Și care așteptau nu vin, ci har.

Mene, Tekel, Ufarsin, sunt cuvinte
Înscrise-n zidul oricărei dictaturi,
Că fi-va-n viitor ce-a fost-nainte,

Aceleași blesteme în alte guri,
Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte,
Când Darius Medul ieși dintre păduri.

Domnia regelui Darius al Persiei. Uneltiri la adresa tinerilor iudei

Atât de mult, Darius, noul rege
Iubea pe dregătorul Daniel,
Încât a socotit că numai el
E demn ca-n Babilon să facă lege.

Dar, ei, satrapii-ncep cu toți să-l nege,
Spunând c-ar fi un soi de argățel,
Ba chiar l-au comparat cu un biet miel
Cu blana scurtă, labele betege.

Vicleni ca nimeni alții, au propus
Să înceteze orice rugăciune
Treizeci de zile, din zori până-apus

Și acela care atunci nu se supune,
În groapa leilor să fie pus,
Ca pilda cea mai grăitoare-n lume.

Daniel nu încetează a se ruga spre Ierusalim și este demascat de spionii regelui

În camera cea mai de sus, iudeul,
Avea fereastră spre Ierusalim,
Îngenunchind de adorare plin,
Trei ori pe zi, chema pe Dumnezeu

Ce-a mântuit tot neamul său de greul
Imperiilor ce i-au dat venin
Și-n inimă i-au împlântat lung spin,
Nălțând apoi spre patru zări trofeul.

El n-a-ncetat fereastra să deschidă
Și să se roage către Iordan
Atunci o camarilă rea, perfidă

L-a reclamat pe bunul băietan,
În groapa leilor ca să-l închidă
Pe-acoperiș ei pus-au bolovan.

Aruncarea lui Daniel în groapa cu lei și arătarea slavei lui Dumnezeu

În groapă Daniel mângâie leii,
Câini uriași cu coama înfocată,
În fața lui se gudură de-ndată
Și sunt mai blânzi, mai delicați ca mieii,

Și-aproape uguie ca porumbeii.
Și dimineața, ca la judecată
Venit-a Curtea ca la o serată.
Au ridicat capacul vorniceii

Și toți văzură cum-minune mare!
El, condamnatu-n groapa fîroasă
Pe toți salută, încă e-n picioare,

Iar Darius cu barba-i mătăsoasă
A ordonat să-l scoată iar la soare

Și Neamu-ntreg spre Iordan să iasă.

Întoarcerea din robia babiloniană

Și chiar din anu-întâi la-a sa domnie,
Regele Cyrus, înțelept, viteaz,
I-a scos pe toți iudeii ca din iaz
Spre vechea lor divină-mpărăție*.
Le-a dat spre lungă, grea călătorie,
Aur, argint și turme din izlaz,
Merinde, vinuri, pietre de topaz,
Speranța libertății-n feerie*.

Și peste patruzeci de mii iudei,
Sub *Iosua* și sub *Zorobabel*,
Cu vasele lor sfinte și cu miei

S-au depărtat de Marele Babel,
Cel încă plin de idoli și viței,
Spre Iordan să împlinescă-un țel.

*Întoarcerea din captivitatea babilonică ar fi avut loc în anul 538 î.Hr.(Biblia lui Bartolomeu, p. 9)

*Celebrul **cilindru al lui Cyrus**, o tăbliță din lut cu litere cuneiforme indică toleranța religioasă a regelui persan care a sprijinit reconstruirea Templului din Ierusalim: noul Templu inaugurat în anul 515 î.Hr. nu era însă la fel de mare și împodobit precum cel vechi: se pierduseră Chivotul Legii, „marea de aramă” sau bazinul de bronz pentru abluțiuni ritualice, coloanele Iachin și Boaz care se aflaseră în mărețul Templu al lui Solomon (Biblia- o istorie vizuală, p. 281)

Construirea cu mari sacrificii a unui nou Templu la Ierusalim

Săpat-au temelii la noul Templu,
Cu târnăcoape, sape și cuțite,
Cu unghiile goale, corn de vite,
Și preoții, înălțător exemplu,

Au dat, când aruncat-au al lor peplu
Și au săpat cu săbii și cu plite,
Burghie vorbitoare-nsuflețite;
Vecinii intrigați tot îi contemplan.

Pe sfinți prooroci *Agheu* și *Zaharia*
Trimise Domnul să le dea putere,
Ducând ei, mai departe, dinastia,

Spus-au că-n vreme, prin apropiere,
Veni-va ca să predice *Mesia*
Și să ridice a lumii grea durere.

Păzirea zi și noapte a templului ce prinde viață, spre a nu fi incendiat de dușmani

Apoi preotul *Ezdra* și *Neemia*
Au mai adus din Babilon iudei

Să dea o mână de-ajutor la cei
Ce la-nceput săpat-au temelia.

Samarinenii spus-au prin solia
Ce au trimis, că intră la idei,
Că vor să se întindă peste ei,
Că nu ar accepta în veci robia.

Să nu atace templul pus-au pază
Și când au terminat au strâns poporul
Și cărturarul *Ezdra* sub păvăză

Vorbit-a să-mbuneze viitorul
Din Cartea Legii Sfinte și o rază
A întărit ce spus-a oratorul.

Despre proorocul Maleahi

După *Ezdra*, *Neemia*, -n Țara Sfântă
S-a arătat și ultimul prooroc,
Pe nume *Maleahi*, la soroc.
Cu vocea lui suavă ce încântă,

De-ai crede că mereu binecuvântă
A prevestit că doar în nobil loc
Veni-va pentru neam un bun noroc
Prin Iisus ce pe cruce se împlântă.

Căci, iată, Cerurile ne trimit
Pe-un înger să-i deschidă sfânta cale,
Și-n Fiul ce cu prin Duh sălășluit,

Din munte 'nalt va coborî la vale,
Și din mormânt cu piatră cetluit
Va învia, ca Lumea s-o răscoale!

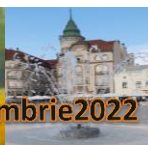
Timpul Esterei

Pregătirea Esterei pentru a se înfățișa regelui Xerxe

Cel ce întinde altuia un laț
Se-ntâmplă ca să cadă el într-însul:
Iudeii, când se ocupau cu strânsul
Recoltei ca s-o pună în târnaț,

Aflat-au c-al lui *Aman* * tare braț,
Vrea să-i ucidă, să-i înece-n plânsul
Celor năpăstuiți, c-așa vrea dânsul,
În setea lui de sânge fără saț.

Dar o fecioară neasemuită,

Pe nume *Estera*, îmbracă armura
De frumusețe, cea din plin râvnită
Și ascunzându-și cât mai bine ura,
La Xerxe, rege - asirian, poftită,
Zâmbind cu ochii, îl vrăjea cu gura.

*Aman sau Haman – un înalt sfetnic de la curtea domnească a regelui Xerxe (486- 465 î.Hr.) Aman a fost dușman al iudeilor din imperiul persan și a insistat pe lângă regele persan pentru exterminarea acestora. Aman este spânzurat în funia pe care o pregătise acesta pentru Mardoheu, vărul și tutorele Esterei (n.a.)(Atlas de istorie biblică, p. 115)

Regele se îndrăgostește de frumoasa Estera și pedepsește pe Aman, dușmanul neamului iudeu

25

Îndrăgostit peste urechi, stăpânul
I-a spus Esterei că-i îndeplinește
Orice capriciu i se năzărește
Și îi privea cu ochii hulpavi sânul.

Să-i schimbe hotărârea la jupânul,
Frumoasa-ntruna îl ademenește,
Strângând pe-Aman în dulcele ei clește,
Tiranul cel mai crud, proclletul, spânul.

Acesta a venit să-ngenuncheze
În fața favoritei ce sta-n pat
Și regele venind s-o fecundeze,

Văzând intrusul, tare a strigat :
- *Să-l spânzurați pe loc de metereze*
Pe-acest slujbaș neghiob, nerușinat !

De unde vine sărbătoarea de Purim

Viteaza faptă a Esterei care
A devenit soția adorată
A regelui persan ce niciodată
Nu îi ieșea din vorba-mbietoare

A-mbărbătat iudeii la strâmtoare.
Și s-a vădit apoi în lumea toată :
Nu doar bărbații-n strașnica lor ceată
Au mântuit alesul neam sub soare.

De-atunci și până –acum o ziuă sfântă
Zisă *Purim** mereu aduce aminte
Cum fost-a doborât fără de trântă,

Dușmanul, de Estera cea cuminte.
Iudeii se înfruptă ca la nuntă
De la cel mic până la alb părinte.

***Purimul** evocă eliberarea evreilor de dușmanii lor din imperiul persan. Numele sărbătorii vine de la cuvântul *pur* sau *a trage la sorți*, care era metoda folosită de demnitarul persan Aman pentru a stabili data la care urma să-i ucidă pe supușii iudei. De **Purim**, se citește în sinagogă *Cartea Esteri* și când se pronunță numele *Aman*, credincioșii bat din picioare, șuieră și fac zgomot, pentru a-și exprima bucuria de a fi scăpat de Aman. Printre preparatele speciale ale sărbătorii de **Purim** se numără și niște plăcintețe triunghiulare umplute cu mac și gem denumite sugestiv *urechile lui Aman* (Biblia, o istorie vizuală, p. 284)

Timpul lui Ezdra și Neemia

Ezdra *-cel de-al doilea Moise

Ezdra renunță la rangul de demnitar spre a-i scoate pe iudei din robia

persană

Cum Moise, altădată de la Nil
Și-a scos poporul ca să-l mântuiască,
Așa și *Ezdra* prins-a să-și croiască
Drum spre Sion cu un popor umil.

Citind din *Tora*, vechiul codicil
Din zori până la-amiază să-i călească,
De bunul Dumnezeu să îi lipească,
Să le trezească spiritul viril.

A renunțat la rang de demnitar
La curtea Persiei imperiale
Și-a pus pe un asin al lui samar

Cu suveniruri scumpe, ancestrale.
Lăsând al Babilonului hotar
Și-a dus supușii spre străvechea-i vale.

*Ezdra- ebr. *Dumnezeu ajută*. Ezdra un învățător erudit în legea lui Moise a călătorit din Babilon la Ierusalim cu un grup mare de familii și au dus cu ei aur și argint din partea regelui persan pentru a le dona templului din Ierusalim. Călătoria a durat patru luni, iar pe Ezdra îl frământa gândul că mulți iudei au sfidat legea lui Moise, căsătorindu-se cu femei din neamuri străine. Ezdra a cerut bărbaților să divorțeze de femeile neevreice. Ezdra a fost considerat *un al doilea Moise* care a redat din nou Legea poporului său (Atlas de istorie biblică, p.116)

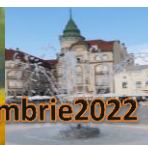
Ezdra cere iertare lui Dumnezeu pentru păcatele iudeilor ajunși în Ierusalim

Patruzecișidouămii de -nstrăinați iudei
Urmatu-l-au pe Ezdra Învățătorul-
Verbu-i divin le era foc și norul,
Noaptea și ziua - n timpii - aceia grei.

Pe muntele Sion, ajungând ei
Au plâns și-au răs să-și ostoiască dorul,
Dar fiind prea numeros pe vârful, poporul
S-au tras la sorți, cinstit, să vadă care-i

Cel ce rămâne să ridice altarul.
Toți cei ce și-au luat femei străine,
Pierdut-au în Ierusalim tot harul

Și –au coborât din Munte cu rușine.
Iar bând amărăciunii, tot paharul

Ezdra-și ceru iertare în suspine...

Neemia reconstruiește zidurile Ierusalimului și înalță cel de-al doilea Templu

Ziua și noaptea rânduie-a străji
Neemia, nobilul Guvernator:
I-a îndemnat să-nalțe cu mult spor
Ziduri înalte-n pietre de trei măji.

Dușmanii lor din jur, ca prinși de vrăji
Cereau de pretutindeni ajutor
Și pregăteau berbecul spărgător
Ascunși în crângurile mari de mlăji.

Dar nimeni n-a dormit nici o clipită,
Ziua aveau mistrii și noaptea sulii:
Ciurul din zid se preschimba în sită

Și-apoi în scut apărător pe uliți.
Și n-a intrat în Sion vreo copită
Străină, fiindcă- au fost sublimi și uniți.*

*Cucerirea Babilonului a fost înfăptuită de către regele persan Cyrus II care a permis întoarcerea exilaților iudei și reconstruirea Templului. O parte din vasele de aur și argint ale templului luate de către Nabucodonosor au fost aduse de către o căpetenie a iudeilor pe nume Șeșbațar, urmat în atribuții de către Zorobabel. Alături de Zorobabel s-au întors 42 360 de oameni plus 7 337 de slujitori și 200 de cântăreți. Deși al doilea templu avea dimensiuni mai mici ca primul templu ridicat de regele Solomon, totuși, acesta a rezistat timp de 500 de ani, cu peste un secol decât precedentul și cu mult peste cei numai 100 de ani de viață ai templului înălțat mai târziu de Irod și apoi distrus de armatele Imperiului Roman pe vremea lui Vespasian și fiul său Titus (Biblica, p. 350 și 361)

Timpul Ptolemeilor și Seleucizilor Nașterea Septuagintei

Al doilea Ptolemeu* a poruncit
În Alexandria, orașul mare
Cea mai bogată urbe-n cărți sub soare
Ca să se dea îndat' la tălmăcit
Tora iudee cu străvechiul rit,
Și șapte' ș' doi savanți cu-nfrigurare
Cu Sfântul Duh arzând în fiecare
Cuvântul Domnului și-au împărțit.
Și-n șaptezecișidouă zile –ncinse
În care-au tors prin minte doar versete,
Cu grijă, să le lase tot aprinse .
Nici foame nu le-a fost, nici frig, nici sete
Căci poftetele din trupuri le-au fost stinse
Și-au dezlegat sublimitele secrete.*

* Sub denumirea generică de Ptolemeu (cuvânt grecesc ce înseamnă *asemănător cu războiul*), definim dinastia regilor greci, începând cu Ptolemeu I Soter, care au stăpânit Egiptul, Cirene, Palestina și Fenicia după moartea lui Alexandru cel Mare în anul 323 î.Hr. Ptolemeii au pierdut definitiv Palestina prin anul 200 î.Hr., în favoarea Seleucizilor. Dar regii ptolemeici au mai dominat Egiptul până când acesta a fost anexat de Imperiul Roman în anul 30 d.Hr. (Biblica, Atlasul Bibliciei, p. 515)

* Hecateu din Abder, un istoric grec stabilit în Alexandria este primul grec care ne dă o povestire a Exodului din punct de vedere egiptean, ca pe o expulzare de străini indezirabili, dar a cunoscut monoteismul, refuzul imaginilor și ritul specific evreiesc, dar nu cunoștea Tora și istoria evreilor. Potrivit unei scrisori a lui Aristeas către fratele său Filocrates și potrivit lui Philon din Alexandria, regele egiptean Ptolemeu al II-lea îl adăuga (285-247) a solicitat învățaților din acea vreme din Ierusalim și nu numai să traducă **Tora** din limba ebraică în limba greacă în secolul al III-lea î.Hr. Scopul traducerii nu se cunoaște cu precizie (probabil pentru a suplini uitarea limbii ebraice de către evreii din diaspora). Pe de altă parte, se cunoaște faptul că aramaica era o limbă semitică occidentală, din aceeași familie cu ebraica, în care au fost scrise Facerea (31:47 a; Daniel (2: 4-7:28, Ezdra I, 4:8-6:18, 7: 12 -26) și Ieremia (10:11), aramaica fiind limba oficială (*lingua franca*) a diplomației din Orientul Apropiat, începând cu anul 800 î.Hr. până la venirea lui Alexandru Macedon din Grecia (333-323 î.Hr.). Conform altei ipoteze, Ptolemeu însuși s-ar afla la originea inițiativei, din dorința de a cunoaște codul de legi al unei comunități importante din Egipt, cum era comunitatea evreiască. Se spune că un număr de 72 de savanți lucrând separat, izolați în insula Pharos, aproape de țărniș, au tradus **Tora** în numai 72 de zile, iar traducerea lor a fost denumită **Septuaginta** (șaptezeci, în limba latină), după numărul traducătorilor. Septuaginta nu a fost primită favorabil de către evrei, considerându-se că nu a fost tradusă cu acuratețe. După cuceririle lui Alexandru Macedon (336-323 î.Hr.), greaca a devenit limba oficială a Egiptului, a Siriei și a altor țări din estul Mediteranei, iar Septuaginta a devenit Biblia evreilor din afara Palestinei care, la fel ca cei din Alexandria, nu mai vorbeau ebraica (Biblia, o istorie vizuală, p. 289, **Atlas de istorie biblică**, p. 121) Noul Testament a fost scris în cea mai mare parte în *koine* (greaca comună) folosită pe scară largă după cuceririle făcute de Alexandru Macedon și între cca. 300 î.Hr. și 300 d.Hr. (**Biblia ilustrată**, p. 187)

Pângărirea altarului din Templu

Dar Ptolemeii fost-au izgoniți
De către Seleucizii * cei tari
Și timpii de atunci atât de-amari
N-au fost uitați și nici nesocotiți:

Un rege-al lor, smintit între smintiți
Demn de-a fi pus staroste la porcari
Cu -ai săi oșteni sălbatici, ordinari
Furat-au tot din Templu, neopriți,

Aur, argint și- au profanat altarul.
Noul stăpân –a –amenințat cu moartea
Și a deschis iudeilor calvarul

*-Uitați pe Iahve și schimbați și soarta ,
Iar dacă nu, pieri-veți în Tartarul
Ce –o să vă ardă oasele și Cartea! **

* Seleucid, denumire grecească pentru dinastia lui Seleucos I Nicator, important general al lui Alexandru Macedon, ai cărui urmași au ajuns să stăpânescă Asia Mică, Siria, Mesopotamia și Iran, imediat după moartea lui Alexandru. În anul 323 î.Hr., Seleucizii au preluat controlul Palestinei prin anul 200 î.Hr., stăpânind-o până la revolta Macabeilor (Biblia, p. 516)

* Dacă regele Antioh al III-lea a redat evreilor libertatea după cucerirea de către acesta a Palestinei, alocând chiar fonduri pentru templu, scutind pe locuitorii din Ierusalim de la plata tributului vreme de trei ani, eliberându-le prizonierii, restitându-le bunurile etc., fiul său Antioh al IV-lea, după o campanie împotriva Egiptului, nu a dat nici o dovadă de respect față de religia evreilor. Din contră a luat toate obiectele de aur și argint din Templu, cărțile sfinte au fost rupte, altarul a fost profanat cu o statuie a lui Zeus Olimpianul. Sub amenințarea cu pedeapsa cu moartea, a fost interzis evreilor să-și mai practice religia lor monoteistă și tradiția circumciziunii, toate aceste măsuri ducând în final la revolta Macabeilor. Totuși, anumite elemente din cultura elenistică s-au implantat în special în rândul claselor superioare ale societății evreiești (Biblia, o istorie vizuală, p. 289)

Timpul fraților Macabei

Mucenicia celor șapte frați Macabei

Prinzându-i că la Domnul lor se-nchină,
Spionii regelui* au raportat
La preoții mai mari de la palat
Că noaptea cu cădelniți în lumină

Cei șapte frați se adâncesc ca-n mină,
În templul lor pe sub pământ săpat
Și unui singur zeu de-al lor, ciudat,
Îi ard tămâie în cântare lină.

Atunci, plin de mânie, al lor rege
Le-a spus ca de-al lor zeu să se dezică,
Dar ei au refuzat ca sfânta Lege

S-o lase și vorbit-au fără frică.
Pentru că n-au vrut să o renege
Le-au smuls la toți sărmana lor sarică.

*Este vorba de regele Antioh al IV-lea al Egiptului, rege din dinastia Ptolemeilor (de după domnia scurtă a lui Alexandru Macedon care a murit în Babilon la numai 33 de ani în 13 iunie 323 î.Hr). Antioh al IV-lea (175-164 î.Hr) a fost supranumit *Epifanie* (manifestarea lui Dumnezeu), dar a fost poreclit și *Epimane* (nebun) de către dușmanii săi, fiind punctul central al textului lui Daniel 11: 21-35. Campania lui din Persia avea să fie ultima, fiindcă a suferit de un atac de demență și a murit la Gabae, lângă Estahan, în Iranul modern la finele anului 164 î.Hr. (*Atlas de istorie biblică*, p. 123)

Frații Macabei refuză să mânânce carne de porc și sunt uciși în chinuri

Goi i-au băgat în pivnița împuțită,
Lăsându-i tot flămânzi să dea din fălci,
Apoi să-i spurce au adus mari hălci
De carne de godac prea rumenită.

Ei ameteau în pofte și ispită,
Dar degetele lor, ca niște cângi,
Ori preaumane și sărmane șpângi,
Zdreleau cu sânge în pielea stafidită.

Iar limba au tăiat-o celui care
Vorbit-a primul între ai săi frați,
A început să strige fiecare

Ca limbile să-și piardă, că-s fârtați;
Apoi i-au hăcuit în măcel mare;
Ei s-au urcat la cer, eliberați.

Atacarea iudeilor într-o sfântă zi de Sabat pe vremea lui Matatia

Pe vremea lui *Matatia**, perfizii

Prigonitori vecini i-au atacat
În sfântă mare ziuă de Sabat:
Iudeii neavând arme, nici provizii,

Lăsatu-s-au uciși, precum guvizii.
Atunci preoții lor i-au învățat
Că pot să lupte, că le e iertat
Și-n locul lor se roagă invalizii.

De-atunci, iudeii aspru ripostează
Și-n zilele lor mari de sărbătoare,*
Căci dacă vita cade, șchiopătează,

N-o duci la vraci ca să îi dea unsoare?
Iar cei ce mor se curăță ca-n ștează
Și se înalță-n abur către soare.

* *Matatia*- un cuvios și vrednic preot evreu locuitor al orașului străvechi Modein (n.a.)

* În vremea noastră Israelul a fost atacat pe vreme de sărbătoare de YOM KIPPUR, fiind vorba de Războiul de Yom Kippur sau Războiul arabo-israelian din 1973 sau Războiul de Ramadan sau Războiul din octombrie (ebraică *purim/Milhemet Iom Kipur* *Milhemet Iom Haki* - מלחמת יום הכיפורים/מלחמת יום כיפור; arabă حرب أكتوبر; *ḥarb October/ḥarb Tishrin* - حرب تشرين). A fost vorba despre un scurt, dar aprig conflict armat dintre Israel și o coaliție de națiuni arabe condusă de Egipt și Siria, care a durat între 6 octombrie și 26 octombrie 1973. Războiul a izbucnit de ziua de Iom Kippur (*Ziua Ispășirii*, cea mai importantă zi de post evreiască), printr-un atac surpriză conjugat egipteano-sirian, forțele atacatoare traversând liniile de încetare a focului din Peninsula Sinai și respectiv, de pe platoul Golan, teritorii cucerite de Israel în Războiul de Șase Zile. Motivul evident pentru care a fost aleasă sărbătoarea evreiască de Yom Kippur pentru declanșarea atacului surpriză era acela că în acea zi, spre deosebire de oricare alta, Israelul era aproape paralizat. De Yom Kippur, nu numai evreii ultrareligioși, dar și cei mai puțin credincioși postesc, se abțin de la folosirea focului, electricității, motoarelor, comunicațiilor, etc, iar traficul rutier se reduce la zero. Numeroși soldați părăsesc cazarmele pentru petrecerea sărbătorii în familie, iar Israelul este cel mai vulnerabil, cea mai mare parte a armatei sale fiind demobilizată. Declanșarea atacului a coincis cu sărbătoarea musulmană a Ramadanului, în timpul căreia numeroși soldați musulmani posteau, de asemenea (apud Wiki) (n.a.)

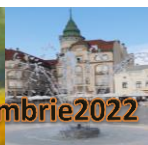
Victoria lui Iuda Macabeul*

Matatia muri, urmat-a *Iuda*,
Fiul său vrednic, poreclit *Ciocan*,
Sau *Macabeul*, mare năzdrăvan,
Și-un rege, Antioh, o caracudă,

Văzându-l, îl cuprinse o mare ciudă
Și-asupra lui trimise năpristan
O oaste ca să-l prindă în arcan.
Iudeii fiind puțini, bogat asudă

Și vor să dea ei birul cu fugiții.
Dar Iuda le vorbi cu elocință:
- *Strângeți-vă, pe Kittim** biruiți-i,

Dacă aveți în Domnul Viu credință!
Și toți apoi, în frunte cu leviții,
Au repurtat o mare biruință!

* **Macabeu**, cuvânt ce înseamnă *cap de ciocan*, folosit inițial ca poreclă pentru regatul Iuda ce a condus o răzmeriță împotriva asupririi sirienilor (seleucizilor). Apoi denumirea de Macabeu a ajuns nume de familie, dar și adjectiv referitor la marii preoți și regi ce au condus regatul Iuda în secolul al II-lea î.Hr.

* **Kittim** este un pseudonim peiorativ universal aplicat de către iudei dușmanilor de pe vremea Macabeilor. Dacă grecii își defineau identitatea superoară în raport cu *barbarii*, evreii și-au precizat identitatea în raport cu *Kittim*, în aceiași termeni. Termenul de **Kittim** avea conotație de ostilitate și persecuție, diferită total de noțiunea de *goyim* (neamurile străine). De la un termen neutru, decurgând din orașul *Kition*, cel mai mare oraș din insula Cipru, cuvântul îi desemna mai întâi pe ciprioți și mai apoi pe toți grecii. În anul 168 î.Hr., vasele Kittim-ilor l-au făcut pe Antioh să dea îndărăt la Alexandria. Identificarea romanilor cu Kittimii apare în documentele de la Marea Moartă (Qumram) și în literatura Apocalipsei, ei sunt necredincioși și oferă jertfe simbolurilor lor, cele ale legiunilor, ei sunt imperialiști și distrugători, sunt comparați cu vulturii răpitori, cetatea Romei s-a clădit pe crimă și sânge, cu trimitere la Romulus și Remus, frații gemeni legendari, imaginea Romei deteriorându-se cu trecerea timpului, prin expulzarea evreilor din Roma în anul 139 î.Hr., urmată de furtul aurului destinat Templului, o nouă profanare a Templului în anul 63 î.Hr., asediarea de către Pompei a Ierusalimului fie într-o zi de *Kippur*, fie într-o zi de sâmbătă (sabat), evenimentul fiind o repetare nefericită a profanării făcute de către Nabucodonosor și de către Antioh al IV-lea care în data de 8 decembrie 167 î.Hr. a pus pe altarul din Templul Ierusalimului o construcție sacrilegiu, o platformă pentru jertfele de sânge consacrate lui Zeus din Olimp, patronul dinastiei. Această profanare cumplită a dus la pustiirea Ierusalimului, cultul evreiesc fiind suspendat trei ani de zile și în continuu profanat, durând până în 18 decembrie 164 când s-a purificat din nou Templul de pângărirea făcută de romani. Față de egipteni, evreii și grecii erau mai ospitalieri, nu manifestau sentimente de *misoxenie* (ură față de străini), dar evreii voiau statut de *isopolitie* (egalitate în drepturi) cu grecii (Marie Françoise Baslez- Biblie și Istorie, Iudaism, elenism, creștinism, Editura Artemis, București, 2007, p. 42, 109-110, 114)

Plângerile iudeilor pe locul dărâării Templului în Ierusalim

Apoi suit-au spre Sion, la Munte
Și au văzut tot locul pustiit,
Nu-i templu, ci jertfelnic pângărit,
Porți arse prin urzici, femei cărunte

Tăind la tufe-n gropile imunde.
Strigând și-au rupt toți hainele, cumplit,
Prin vetrele-n cenușă-au scormonit
Și capetele-n ea să își afunde.

Apoi cu ochii plânși au căutat
Pietre întregi, frumoase, după Lege,
Zidind un nou jertfelnic 'nalt, curat,

De unde Domnul jertfa își culege.
Un zid cu turnuri mari au ridicat
Să nu-i atace neamuri sacrilege.

Înălțarea celui de-al treilea Templu al iudeilor în Ierusalim, Templul în care va intra Mântuitorul Iisus Hristos

După Iuda, urmat-a *Ionatan*,
Fratele său, ce sirienii-învinse
Și a păstrat credințele aprinse.
Apoi alt frate, Simon, ce-ntr-un an

Intră-n Ierusalim: jertfi juncan,
Bătu monede-n matrițe încinse
Și când văzu că pletele-i sunt ninse,
Puse-l pe tron pe fiul său, Hircan.

Un general roman, numit Pompei
A dat lui Hircan II statut de rege,
Apoi sub protectorat de idumei,

Irod, fiul lui Antipatru, se alege
Și-ncetul cu ai săi zeloși iudei
Al treilea Templu 'nalță după Lege.

Exilul cel binecuvântat

Exilul omului-i de la-nceputuri,
Când fratele lui Abel, *Cain* pe nume
Fugi la Nod într-un ținut anume
La răsărit de Eden, ca să sape-n luturi.

Urmat-au *Iacob*, darnic în săruturi
Și *Iosif* cel vândut de frați huidume;
Dinspre Egipt, să schimbe vechi cutume
Venit-a *Moise*, refuzând tributuri.

Sclavie lângă –ndepărtatul Nil,
Migrare prin deșert curățitoare,
În Babilonul păgânesc, exil,

Toate au fost spre-a-ntări –n răbdare
Poporul ales, sensibil și subtil:
Și *Iisus* se născu-n exil sub soare.

Exilu-a prefăcut altaru-n rugă...

Exilul a schimbat altaru-n rugă
Și Templu-n sinagogi mai mari ori mici;
Cum mușuroaie înalță-n câmp furnici,
Așa iudeii, puși mereu pe fugă

Și prefăcuți fiind din stăpân în slugă,
Au biruit angoase, foame, frici,
Strângându-se în ghem ca un arici,
Ori cum sihaștri se retrag sub glugă.

Când împărații lumii au crezut
C-au smuls din rădăcină Tabla Legii,
Fugarii –n suflet ca și într-un scut

Păstrat-au viu Cuvântul prin moșnegii
Ce n-au uitat cum totu-a început
Prin lacrimi de căinți, nu sacrilegii*.

Fariseii

Cei separați înseamnă fariseii,

Cu foarte mulți adepți în Țara sfântă;
Credeau c-au fost învinși în lupta cruntă,
Fiindcă-au îngenuncheat , în timp. iudeii

La-altarele străine unde dumnezeii,
Cu chip de animale ce descântă,
L-au biruit pe Israel în trântă.
Ei aduceau la sacrificii mieii,

Clădind în jurul Legii-un fel de gard
De mari porunci și stricte ritualuri,
Cum o femeie-ntinde pe chip fard.

Ajuns-au ca să numere și voaluri
În cada îmbăierii și cât nard
Și câte trepte sunt spre pedestaluri.

Saducheii

Cei drepți, ar însemna, ei, *saducheii*
Puțini la număr, doar printre elite,
Ferindu-se pe Cezari să –i irite,
Cu preoți –regi ca neamul Hasmoneii.

Ei acceptau doar **Tora**, iar ideii
Vieții de-apoi de dincol' de ispite,
Nu –o acceptau, din judecăți pripite,
Crezând că sunt mântuitorii-Iudeii.

Ei nu credeau în suflet și Înviere
Și nici în demoni, nici în dalbii îngeri,
Cinsteau în temple înalta lor tăcere,

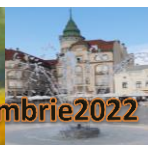
Fiind surzi la-ale iudeilor vechi plângeri.
Se dedulceau la chivotul cu miere
Și nu –și recunoșteau a lor înfrângeri.

Esenienii

Esenienii toți erau seduși
De un final al lumii pângărite,
Voiau să scape-n pustă de ispite,
Punând laolaltă averi, pământ, supuși.

Nu se purtau deloc ei cu mânuși
Cu mari preoți din temple aurite,
Strigau că n-au apucături cinstite:
Ce-aveau în guși, aveau și în căpuși.

Un propriu calendar religios
Ei respectau, dar n-aveau sacrificii,

Au coborât la Marea Moartă-n jos,

Crezând că scapă de-ale lumii vicii.

Și-n Qumran în pustiul secetos

Au așteptat Sfârșitul ca aricii.

În înfrigurata așteptare a lui Iisus Hristos, răscumpărătorul păcatelor noastre

Lui Daniel , Prea Sfântul Suveran

I-a spus când vine *Răscumpărătorul*,

Nici prea târziu, nici prea devreme-n zborul

A șaptezeci de săptămâni de ani.

Cum Lumea, fiind Sodomă - ntre vulcani

Pentru păcatul mult mai -nalt ca norul,

Să își salveze de la iad poporul,

EL va plăti cu viața -ntre sărmani.

Și cel mai mare dintre vechi prooroci

Ce s-a numit *Ioan Botezătorul*

Striga- va la Iordan prin sfinte voci,

El ce a fost *Înainte Mergătorul*:

- *Iată-l pe Mielul Domnului, călcând pe roci,*

Este Trecut, Prezent și Viitorul!

Pe malul râului din Babilon...

Pe malul râului din Babilon

Șezut-am jos și necurmat am plâns:

Noi, neamul de iudei în veci constrâns

Să părăsim mereu străbunul tron,

Tot rătăcind, mâncând doar din castron.

În sălcii plângătoare toți am strâns

Harfele noastre cu un cântec stâns:

-Adusu-mi-am aminte de Sion !

Pe unde am umblat, stăpâni vremelnici

Cerutu-ne -au cântări de veselie.

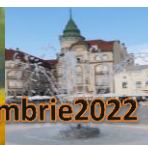
Cum să cântăm din *Tora* *și pomelnici

Cuvântul Domnului, în pribegie ?

Lăsați-ne acasă, zbiri nemernici

Și -atunci vom fredona cu bucurie !

* **Tora** înseamnă în limba ebraică *învățătură*, corespunzător termenului **didachè** din limba greacă. În marele oraș elenist Alexandria din nordul Egiptului, capitală a dinastiei Ptolemeilor, a fost realizată prima traducere în limba greacă a *Torei* ebraice, traducere care a umplut cinci suluri de pergament (de unde denumirea de

Pentateuh) între anii 285- 265 î.Hr., sub directa influență a unei diapore numeroase, active și revendicatoare și cu îngăduința lui Ptolemeu al II-lea Philadelphus (greacă *Ptolemaïos Philádelphos*" (n. 309 î.Hr. — d. 246 î.Hr.), fost rege al Egiptului ptolemeic între anii 283 î.Hr. și 246 î.Hr. Cea mai veche sinagogă din Egipt datează din anul 245 î.Hr. și era situată în Alexandria, contemporană oarecum cu traducerea Bibliei în limba greacă (**Marie Françoise Baslez**, *Biblie și istorie. Iudaism, elenism, creștinism*, Editura Artemis, București, 2000, p.17, 22, 25)

Construirea Templului în care va intra Mântuitorul

Mai 'nalt decât Acropola grecească
Și cel puțin de cinci ori mai întins,
Templul cel Nou părea de necuprins,
Neînchipuit de mintea omenească:

Vreo zece mii de meșteri să-i unească
Mari ziduri într-un loc de neînvinc,
Pietre cioplite /n bitum au încins
Ca flacăra din cremene și iască.

Și nouă porți în aur ferecate:
Prin cea din răsărit intra-va El,
Să ne învețe buna lui dreptate.

Pildele lui s-au adăugat crenel
Prin care nu săgeți, ci gânduri coapte
S-au azvârlit să fim cu toți *altfel*.

Descoperirea manuscriselor de la Marea Moartă

Un tânăr beduin zis *Muhammad*
Ed-Dhib în soarele de primăvară
Ce-l învelea precum un sul de ceară,
Cu pasul lui vioi de-arab nomad,

Cum caprele nu-și mai văzu spre vad,
Urcă și, într-o peșteră, de-afară
Zvârli o piatră, țapul lui să zbiară.
Intră apoi prin pietre ca de jad

A grotei părăsite și – a văzut
Cum roca lui a spart câteva oale
Și cum au răsărit prin straniu lut

Vechi suluri cu inscripții mici, sacrale.*
Din ele, o parte-ndată le-a vândut
Să aibă o capră-n plus și două țoale.

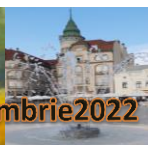
* În primăvara anului 1947 au fost descoperite lângă Qumram, la aproximativ 1,5 km spre interiorul țării de la țărmul de vest al Mării Moarte mai multe vase cu suluri vechi din piele inscripționate de către tânărul cioban Muhammad ed-Dhib (Lupul). El a vândut câteva suluri unui comerciant. În curând, arheologii și beduinii ce cunoșteau zona au găsit în diferite peșteri mai multe suluri ce datează din anul 250 î.Hr. și până la distrugerea Iudeii din anul 68 d.Hr. Aceste manuscrise au supraviețuit datorită mediului extrem de arid și acoperă aproximativ

Cetatea Cavalerilor

Avram Iancu -150

Nr. 111(27) Noiembrie 2022

34 % din Vechiul Testament. Lângă peșterile de la Qumram se aflau ruinele clădirilor ce aparținuseră evreilor esenieni. Se crede că esenienii au ascuns sururile în peșterile din împrejurimi datorită sosirii generalului roman Vespasianus (ajuns apoi împărat) la începutul verii anului 68 d. Hr. (Atlas de istorie biblică, p. 134- 135, Athanase Negoită, Manuscrisele eseniene de la Marea Moartă, Bibliotheca orientalis, Editura științifică, București, 1993).